

POSTANOWIENIE

23 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Pawłyszcz

na posiedzeniu niejawnym 23 lipca 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa J.S.

przeciwko Bankowi S.A. w W.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej J.S.

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z 12 września 2023 r.,

IV Ca 1757/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od J.S. na rzecz Banku S.A. w W. 2700 (dwa tysiące siedemset) zł kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia zobowiązanemu.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 11 maja 2022 r., VII C 526/21, Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi- Południe oddalił powództwo o zapłatę 50 000 zł za naruszenie przez pozwaną bank dóbr osobistych powoda.

Wyrokiem zaskarżonym skargą kasacyjną Sąd Okręgowy Warszawa-Praga oddalił apelację.

Sąd Okręgowy ustalił, że nabywca wierzytelności poinformował powoda, że bank dokonał przelewu na jego rzecz przysługującej mu wierzytelności z tytułu umowy kredytowej łączącej strony. Pomimo cesji wierzytelności bank kontynuował egzekucję wobec powoda mimo, że nie był już wierzycielem. Egzekucja komornicza trwała od lutego 2016 roku do września 2018 roku (2 lata i 7 miesięcy). Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi- Południe zasądzono od banku na rzecz powoda 17 927,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem zwrotu nienależnie wyegzekwowanych należności.

Od 2013 roku powód cierpi na szereg dolegliwości związanych z układem pokarmowym, w tym zespół jelita drażliwego i żółciowe zapalenie błony śluzowej żołądka. Kilkukrotnie był z tego powodu hospitalizowany. W październiku 2014 roku przeszedł operację wycięcia hemoroidów. W 2016 roku podczas kolejnej hospitalizacji stwierdzono u niego zaburzenia lękowe i depresyjne mieszane. W stosunku do powoda, jako dłużnika nadal prowadzona jest egzekucja komornicza, jednak z wniosku innego podmiotu niż pozwany bank.

Sąd Okręgowy uznał, że nieuprawnionym byłoby wywodzenie krzywdy wyłącznie z faktu prowadzenia egzekucji komorniczej. Nie sposób uznać, że na skutek kontynuowania postępowania egzekucyjnego naruszone zostało prawo powoda do prywatności, gdyż nastąpiło to w momencie wszczęcia egzekucji w oparciu o istniejący tytuł wykonawczy. Jednocześnie sam fakt pozostawiania w toku postępowania egzekucyjnego nie jest wystarczający, aby wyprowadzić z niego wniosek, że doprowadził do pogłębienia dyskomfortu psychicznego powoda.

Z treści pozwu wynika, że powód nie upatrywał doznanej krzywdy w prowadzeniu przeciwko niemu egzekucji, a w dokonywaniu potrąceń przez komornika sądowego. Jednak bezpodstawne prowadzenie czynności egzekucyjnych w stosunku do powoda zostało zrekompensowane zwrotem na jego rzecz nienależnie wyegzekwowanego świadczenia.

Zdaniem Sądu Okręgowego materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwalał na samodzielne określenie przez Sąd pierwszej instancji skali pogorszenia stanu psychicznego powoda w związku z bezpodstawnie prowadzoną egzekucją komorniczą. Wobec zaniechania przedstawienia przez powoda

stosownych dowodów na tę okoliczność celowym było przeprowadzenie w sprawie dowodu z opinii biegłego lekarza psychiatry. Wniosek w tym przedmiocie nie został jednak zgłoszony przez powoda w toku postępowania, co spowodowało brak możliwości ustalenia, czy powód doznał krzywdy na skutek działań pozwanego banku.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał jej oczywistą zasadność przez naruszenie art. 6 i 23 w zw. z art. 24 i 448 k.c., a także naruszenie art. 231 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie można uznać, aby w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy dopuścił rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego. Skarżący wskazuje, że Sąd drugiej instancji błędnie przyjął, że dla wykazania krzywdy powoda z tytułu bezprawnej egzekucji konieczny jest dowód z opinii biegłego psychiatry. Tymczasem Sąd Okręgowy wskazał jedynie, że dokumentacja medyczna znajdująca się w aktach sprawy nie pozwalała na samodzielną ocenę przez Sąd skali pogorszenia stanu psychicznego powoda w związku z prowadzonym przeciwko niemu bezpodstawnym postępowaniem egzekucyjnym. Powód natomiast nie złożył w toku postępowania innych wniosków w tym zakresie.

Uzasadnieniem dla zarzutu oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w postępowaniu cywilnym nie może być argument, że sąd nie ustalił stanu faktycznego sprawy z urzędu oraz nie przeprowadził postępowania dowodowego z urzędu. Regułą jest przeprowadzanie dowodów na wniosek stron, a dopuszczanie ich z urzędu stanowi wyjątek od tej zasady. Stosowanie tego wyjątku pozostawione jest dyskrecjonalnej władzy sądu, na co wyraźnie wskazuje użyty w art. 232 zdanie 2 k.p.c. zwrot "sąd może". Z tego powodu nieprzeprowadzenie dowodu z urzędu z reguły nie stanowi uchybienia, które mogłoby zostać skutecznie wytknięte w skardze kasacyjnej (zob. postanowienie SN z 24 stycznia 2023 r., I CSK 2522/22).

Skarżący zarzucił naruszenie art. 231 k.p.c. i niewyprowadzenie domniemania faktycznego w oparciu o dowody zgromadzone w sprawie, że bezprawna egzekucja po cesji wierzytelności spowodowała wystąpienie krzywdy u

powoda. Sąd Okręgowy prawidłowo wskazał, że nie jest możliwe wyprowadzenie na zasadach określonych w art. 231 k.p.c. wniosku, że powód odniósł krzywdę na skutek bezprawnych działań pozwanego. Między innymi dlatego, że nie można było ocenić związku przyczynowo-skutkowego między egzekucją prowadzoną przez bank, a stanem zdrowia powoda.

Ponadto wątpliwe jest doznanie krzywdy przez powoda. Wierzytelność wobec powoda istniała, a jedynie zaszła zmiana po stronie wierzyciela. Pozwany bank i cesjonariusz zaniedbali dokonania odpowiedniego przekształcenia podmiotowego w postępowaniu egzekucyjnym. Powód nie zarzuca, że cesjonariusz żądał od niego sum już wyegzekwowanych przez bank.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Na podstawie art. 98 k.p.c. pozwanemu bankowi przysługuje od skarżącego zwrot kosztów sporządzenia odpowiedzi na skargę kasacyjną w wysokości stawki minimalnej określonej w stosowanym odpowiednio § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Min. Sprawiedl. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

(G.N.-J.)

[a.ł.]